

HÀI KỊCH: HÙ CẦU MÂY

Hồi 1, cảnh 1:

Vợ chồng quân sư TVN (gọi phone cho đại thí chủ): Hello bà chị đó hả. Tụi em đã nghĩ ra cách làm cho nó bỏ đi rồi. Bà chị nghe thử xem có được không nha: như vậy, như vậy .....

Đại thí chủ NTT: Ủ, được đó, tiến hành liền đi. Qua chở tui liền nha.

Hồi 1, cảnh 2: Vợ chồng quân sư chở đại thí chủ tới văn phòng luật sư.

Đại thí chủ NTT (làm một hơi): Luật sư ơi, xin giúp dùm tôi. Số là tôi qua Mỹ từ 1980, lúc đó tôi chỉ mới ngoài 50 tuổi, nhưng nhờ tôi có phước nhiều do tu lâu, ăn chay trường được mấy chục năm nên được trời thương xui khiến chánh phủ Mỹ cho tôi "**ăn tiền già sớm**". (Khán giả phá lên cười chỗ này) Kế đó, Thượng Đế giao nhiệm vụ cho tôi lập ngôi "đền vàng" ở thế gian này cho ổng ngự. Nhờ tiền già nhiều quá nên chỉ mấy năm sau tôi đã để dành mua được miếng đất lập chùa. Vì ăn tiền già không đứng tên được nên tôi phải nhờ thằng thơ ký đứng dùm. Không ngờ bây giờ nó giựt chùa của tôi luật sư ơi! Luật sư có cách nào giúp dùm tôi lấy chùa của tôi lại không?

Luật sư: Tội nghiệp bà quá! Vâng bà an tâm, đó là việc của tôi. Vậy bà có giấy tờ gì chứng minh chùa đó của bà mua không?

Đại thí chủ: Luật sư ơi! Đã nói là ăn tiền già mua chùa mà chứng minh gì được! Nếu chứng minh được thì chánh phủ Mỹ họ nói mình giàu quá có tiền mua chùa, họ sẽ đòi lại tiền già mấy chục năm qua lấy đâu mà trả!

Luật sư: Vậy sao lúc đó bà không nhờ con cái đứng tên dùm? Bà qua đây một mình à?

Đại thí chủ: Tôi qua đây nguyên gia đình... Chuyện này khó nói lắm luật sư...

Luật sư: Có gì mà khó nói, nếu bà chịu trả tiền cho tôi thì tôi là luật sư của bà, phải bênh vực bà. Dù bà có giết người hay khai gian gì tôi cũng không lộ ra. Bà an tâm mà nói. Bà có con không? Nếu có, bao nhiêu đứa?

Đại thí chủ: Có, nhưng không nhiều, chỉ sơ sơ có chục đứa.

Luật sư: Hừm, chục đứa thì không nhiều lắm. Đứa nhỏ nhất bao nhiêu tuổi?

Đại thí chủ: Nhỏ nhất sanh năm 1962.

Luật sư: Vậy thì đâu có nhỏ lắm. Tại sao lúc mua chùa bà không nhờ con bà đứng tên dùm?

Đại thí chủ: Tôi đã nói với luật sư là khó nói mà, sao luật sư hỏi nhiều thế? Vậy luật sư có giúp tôi không? Tôi nổi danh khắp nơi là "đại thí chủ", có tiền trả cho luật sư mà.

Luật sư: Bà muốn tôi giúp bà chuyện gì?

Đại thí chủ: Tôi muốn có giấy của luật sư đuổi "thằng giựt chùa" của tôi ra khỏi chùa.

Luật sư (suy nghĩ vài phút): Vậy nhé, tôi nghĩ bà đã lớn tuổi, theo bà giới thiệu thì bà tu và ăn chay trường đã lâu, chắc không đến nỗi nói dối. Có điều bà không có gì chứng minh đó là chùa của bà, cũng hơi khó... Thôi, hỷ xả đi, bà tu lâu chắc biết hỷ xả được thì có phước nhiều đó.

Đại thí chủ (năn nỉ): Luật sư rán giúp dùm tôi đi luật sư. Tuy tôi tu lâu và ăn chay trường mấy chục năm, cũng muốn hỷ xả lắm nhưng ... chưa hỷ xả được. Tôi bảo đảm không nói dối với luật sư đâu, vì **nói dối là phạm tội vọng ngữ đó**. Trong đạo của tôi, tôi là chức sắc cao cấp ở hải ngoại, luật sư không tin thì kiếm "Tập san Đại Đạo Phổ Thông" số 26, đọc trang 45 sẽ rõ, chức tôi lớn lắm, biết câu "tri pháp phạm pháp" mà...

Luật sư (nhìn đại thí chủ với cặp mắt nghi ngờ): Thôi được, tôi tin bà. Tôi làm dùm bà tờ giấy hẹn "thằng giết chùa" đó phải dọn ra khỏi chùa của bà trong 60 ngày. Vì đây là "ngoại lệ" nên tôi chỉ ký tên vào tờ giấy đó thôi, có tờ giấy đó bà muốn làm gì thì làm, tôi không chịu trách nhiệm hơn nữa. (Luật sư in mẫu thư có sẵn ra, ký tên vào và đưa cho đại thí chủ)

Đại thí chủ (coi, tuy không hiểu tiếng Mỹ nhưng cũng xuýt xoa vì có chữ ký của luật sư, đưa qua cho vợ chồng quân sư): Hai em xem nè! Y như thiệt vậy đó! Chữ đâu phải như thư kỳ trước đuổi bà Trâm 3 ngày, nhìn là thấy dỏm rồi.

Vợ chồng quân sư TVN (cười hỉ hả): Đã quá bà chị ơi! Tụi em đã nói với bà chị là kế của tụi em Khổng Minh nếu sống lại cũng phải chịu thua mà! Vậy mới xứng là quân sư quạt mo của bà chị chứ! (Cười thoải mái) Kỳ này nó chết chắc...

Đại thí chủ (quay qua luật sư): Cám ơn luật sư nhiều. Bao nhiêu tiền vậy luật sư?

Luật sư: Vì bà là người tu nên tôi tính rẻ thôi, 175 đô.

Đại thí chủ (vừa ngạc nhiên, vừa khoái chí): Chỉ có 175 đô thôi à? Vậy mà văn phòng kia họ đòi tôi đưa trước họ sáu ngàn đô (6000 dollars) và còn hỏi giấy tờ tùm lum. Đây luật sư (đưa tiền mặt). Luật sư nhân đức quá, cám ơn luật sư nhiều...

Luật sư (nhận tiền): Cám ơn bà. Bà có cần biên nhận không?

Đại thí chủ: Ăn tiền già mua chùa còn không cần giấy tờ mà, cái này đâu có bao nhiêu mà cần biên nhận luật sư.

Luật sư: Vâng, chúc bà may mắn. Nhờ bà giới thiệu văn phòng tôi cho người quen. Chào các ông bà.

Đại thí chủ: Chào luật sư. (Đi ra xe với vợ chồng quân sư) Đã quá, kỳ này mộng ước chủ chùa sắp thành rồi. (Nghĩ rằng) Chọc đến bà thì bà cho con chết...

Vợ chồng quân sư (phụ họa): Đúng rồi bà chị, nhờ bà chị tu lâu nên mới có phước gặp luật sư lấy rẻ như vậy. Xong chuyện bà chị đừng quên công tụi em đó nha.

(Vợ chồng quân sư mở cửa xe cho đại thí chủ vào, trên đường về, vui quá nên ba người cười nói huyền thuyên. Màn từ từ hạ xuống, hết hồi 1)

Hồi 2: Một đêm giông bão lớn.

Vợ chồng quân sư (gọi phone cho đại thí chủ): Hello, bà chị đó hả. Em nè, đại quân sư quạt mo của chị nè.

Đại thí chủ: Sao, việc nhờ hai em làm xong chưa?

Vợ chồng quân sư: Xong rồi bà chị ơi, mưa gió quá xá mà tụi em vẫn hoàn thành nhiệm vụ của chị giao. Nếu tụi em bị cảm lạnh thì bà chị phải cạo gió miễn phí đó nha.

Đại thí chủ: Được rồi. Em đưa thư của luật sư tận tay nó à?

Vợ chồng quân sư: Đâu có chị, em đâu có ngu, làm vậy nó biết ai là chủ mưu sao. Em ra tuyệt chiêu thường dùng đó là "**ném đá giấu tay**" dán thư trên cổng sắt của chùa.

Đại thí chủ: Ủ, hay đó, chiêu "ném đá giấu tay" này cũng là một trong các "tuyệt chiêu" của chị đó. Nghe ngóng tin tức xem nó có sợ không nha.

Vợ chồng quân sư: Chị an tâm đi, sợ xanh mặt là cái chắc.

Đại thí chủ: Hai em làm thì chị an tâm chứ, xong chuyện, chị làm chủ chùa thì hai em sẽ là đại công thần của chị đó.

Vợ chồng quân sư (háo hức hỏi tới): Bà chị tính đền ơn tụi em như thế nào nè?

Đại thí chủ (trả lời không cần suy nghĩ): Chị đã định rồi, nghe trước đây em trai có vào phòng của nó để hỏi xem có cách nào cho em trở thành lễ sanh, vậy nếu chị làm chủ chùa thì sẽ phong đại cho em trai làm lễ sanh chánh thức, còn vợ em cũng phong làm lễ sanh luôn cho có cặp, giống như cặp rắn độc giữ chùa vậy đó. Rán phù trợ chị vài tháng thì chị cho lên thêm một cấp nữa.

Vợ chồng quân sư (cười khoái chí nhưng vẫn hỏi cho có lệ): Chà, lên như vậy thì hơi nhanh đó, có chắc được không chị? Lỡ gặp ai biết luật đạo hỏi làm sao trả lời?

Đại thí chủ: Sao lại không được. Có bao nhiêu người biết luật đạo đâu mà em lo. Dù cho biết luật thì sao chớ? Đây là xứ tự do mà, ai xía vào chuyện của mình thì mình bảo họ đừng nhiều chuyện, vì "**hai chữ tự do, nghĩa là, cơm ai nấy ăn, nhà ai nấy ở, chùa ai nấy tu**" (>>> [trích nguyên văn của đại thí chủ từ Exhibit # 21](#)), vậy là xong.

Vợ chồng quân sư: Đúng rồi, đúng rồi! Bà chị thật là cao kiến! (Hơi suy nghĩ một chút) Bà chị nè, bà chị định nghĩa "Tự Do" như vậy là tốt rồi, nhưng sao em thấy phần sau "chùa ai nấy tu" hơi không ổn, "am ai nấy tu" thì đúng vì am là của cá nhân, còn chùa đông người tu chung với nhau sao gọi là "chùa ai nấy tu" được?

Đại thí chủ (cười thoải mái): Ấy da! Sao em khéo lo quá! Cứ nói đại vậy cho có vắn, vì làm "chủ am" đâu oai bằng làm "chủ chùa". Sau này ai lộn xộn thì mình chỉ cần la lên người đó muốn giựt chùa của mình, hoặc ăn lận tiền chùa thì tự nhiên họ bỏ đi à. Hơi đâu mà lo.

Vợ chồng quân sư (khoái trá): Thiệt tụi em phục chị hết sức! Như vậy mới xứng đáng làm chủ chùa chứ!

(Hết hồi 2 - Đêm đó vui quá nên bộ ba vợ chồng quân sư và đại thí chủ không ngủ được, suốt đêm nghĩ tới viễn ảnh huy hoàng. Sáng ra mắt trắng dã nhưng không thấy mệt.)

Hồi 3:

Vợ chồng quân sư (gọi phone cho đại thí chủ): Chị ơi, không xong rồi! Sao thư luật sư thứ thiệt ký mà nó không sợ chị ơi! Nó còn dám gửi thư lại cho luật sư và đưa lên web nữa... Phen này mọi người biết chị em mình "ném đá dấu tay" rồi...

Đại thí chủ (giọng lo lắng): Vậy thì sao? Bây giờ hai em tính sao? Sao lúc đầu hai em chắc ăn lắm mà?

Vợ chồng quân sư: Thấy chắc ăn nhưng đâu ngờ nó không sợ. Bây giờ chị tính sao?

Đại thí chủ (hơi nổi sùng): Sao hỏi chị? Vợ chồng em là quân sư hay chị là quân sư?

Vợ chồng quân sư: Dĩ nhiên tụi em là quân sư, nhưng chị cũng phải tính chứ.

Đại thí chủ (nổi sùng hơn một chút): Biết gì mà tính? Tại hai em xúi nên chị mới làm lớn chuyện như vậy.

Vợ chồng quân sư: Sao chị lại đổ hết trách nhiệm qua tụi em? Chị lên web coi, bằng chứng năm 1997 chị quậy quá trời mà bảo là chị không biết làm lớn chuyện. ([>>> bằng chứng ở đây](#))

Đại thí chủ (nổi sùng hơn một chút nữa): Thì đó là "tuyệt chiêu" của chị mà. Nhưng nhiều lắm là chị chỉ gửi thư và đăng báo thôi. Còn kỳ này **mạo danh HDQT ra "Quyết Định" trục xuất người, làm giấy tờ giả để vu khống, hay ra đến luật sư** là kế của hai em mà.

Vợ chồng quân sư: Thì hai em đâu có chối chuyện đó. Đến nước này chị là người muốn làm "chủ chùa" thì phải tính chớ. Còn vợ chồng em chỉ muốn đuổi cổ nó thôi vì nó dám "hỗn" (= không đồng ý) với vợ chồng em, chứ em đâu muốn làm "chủ chùa".

Đại thí chủ (nổi sùng gần hết nhịn nổi): Vậy mà cũng nói được. Thôi kệ, mình đâu có lời danh tánh ra đâu mà mọi người biết mình làm chuyện đó. Hỏi tới thì chối là xong chuyện.

Vợ chồng quân sư: Sao lại không biết? Phải có người nhờ thì mới có thư của luật sư, chẳng lẽ nhà chị đang ở mà tự nhiên có luật sư nào mắc dịch dán giấy ở cửa chị.

Đại thí chủ (tím mặt): Người nào dán giấy thì người đó mắc dịch. Đâu có dính líu gì đến tui.

Vợ chồng quân sư: Sao không dính líu? Chị là người ôm mộng "landlord" bấy lâu nay ai mà không biết, nay lại trả tiền luật sư và dán giấy mà?

Đại thí chủ (mặt tím hơn một chút): Ai có bằng chứng tôi trả tiền luật sư? Còn việc lén lút dán giấy chẳng lẽ bà già 80 đi bộ lên đó dán được à?

Vợ chồng quân sư: Dĩ nhiên là chị không đi bộ, nhưng nhờ người chở lên dán không được à? Chị 80 nhưng quậy còn hơn đứa 18 tuổi...

Đại thí chủ (mặt tím hơn một chút nữa): Ai ngu như vậy? Đã ra tiền rồi còn phải đích thân đi dán giấy sao? Dám làm thì phải dám nhận chứ? Bình thường nói hay lắm mà? Vậy mà dám bảo đó là "tuyệt chiêu"! (Xì khi dễ)

Vợ chồng quân sự (cũng nổi sùng, nam quân sự mặt đỏ bừng, thở hồng hộc và tay chân bắt đầu run lên): Bộ chỉ có chị là có "tuyệt chiêu" sao? Tụi tui cũng có "tuyệt chiêu" vậy: "Ném đá dẫu tay" là tuyệt chiêu của tụi tui đó. Bộ chị không nhớ chuyện năm 2005, tui ném đá qua tuốt nhà TS600 ở North Carolina còn được nữa mà, huống chi bây giờ.

Đại thí chủ (mặt lúc này đã tím bầm): Ủ, giỏi quá hén! Tui không biết, ai hỏi đến thì tui chối là không biết vì tôi đã ký giấy nhường chức cho dượng rồi. ([>>> Giấy nhường chức ở đây](#))

Vợ chồng quân sự (cũng hết nhịn nổi): Chị chối thì kệ chị! Tui cũng chối là không biết. Tờ giấy lộn đó mà có đáng gì! Tui ký một trăm tờ cũng được nữa huống chi chỉ có một. Để coi ai xuống sinh cho biết.

Đại thí chủ (hơi ngạc nhiên): Ai xuống sinh? Tại sao xuống sinh?

Vợ chồng quân sự: Chị xuống sinh chờ ai. Này nhé: từ đầu đến cuối tuy tui là cố vấn cho chị, nhưng tất cả giấy tờ đều do chị đứng tên như "Quyết Định" trực xuất, nhờ luật sư đuổi nhà, gửi thư, đăng báo v.v... đều do chị ký tên, đâu dính gì đến tui.

Đại thí chủ (thiếu điều muốn nghẹt thở vì tức): Ối, bắt quá thì tui nói là tui già nên "lẩn" cộng với bị hai người xúi bậy. Ai bắt tội người già và tu lâu bao giờ?

Vợ chồng quân sự: Bắt tội chị hay không tui tui không cần biết, nhưng chị đừng hòng đổ tội cho tui này. Dù chị có đổ tội tui này cũng không mất mát gì. Chỉ có chị là mất lớn mà thôi...

Đại thí chủ (giận càn hông nhưng cũng tò mò): Cái gì mà gọi là mất lớn?

Vợ chồng quân sự: Sao không mất lớn? Này nhé: **mất mặt, mất danh dự người tu, mất danh chủ chùa, mất chỗ làm lớn, mất đạo đức, và thực tế nhất là mất tiền**. Còn tui này đâu có mất gì đâu mà sợ, chỉ tốn nước miếng xúi thôi mà (cười khoái trá...)

Đại thí chủ (hết nhịn nổi): Thôi, không nói chuyện với mấy người nữa. Biết mấy người hèn và tui thiệt hại như vậy thì tui đâu có nghe lời xúi bậy. Đúng thiệt là trước đây tui nói không sai mà "**bây giờ có thêm ông Nghĩa khảo tới bế tắc luôn**". ([>>> trích nguyên văn của đại thí chủ từ Exhibit # 19](#)) (Giận quá cúp phone cái cụp)

Vợ chồng quân sự (nói với nhau): Bả cũng hèn vậy. Kỳ này đã quá, tuy không được như ý nhưng tuyệt chiêu "Ném đá dẫu tay" của tui mình lúc nào cũng hiệu quả. Hà, hà... Thôi, đi ngủ bà, bù lại mấy bữa trước thức trắng con mắt...

(Tắt đèn, màn từ từ hạ xuống, hết vở hài kịch "**HÙ CẦU MAY**", khán giả vỗ tay tán thưởng nồng nhiệt vì diễn viên được "thần nhập" nên diễn quá xuất sắc.) ([>>> chi tiết "thần nhập"](#))